

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 138

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 februarie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 341 din 4 decembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”	1-3			
Opinie separată	4			
Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap	5-6			
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
			75/269. — Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor și al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 70/1999 privind măsurile necesare pentru accesibilizarea fondului forestier prin construirea de drumuri forestiere în perioada 2000—2010, aprobată și modificată prin Legea nr. 653/2001	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 341

din 4 decembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Laurențiu Cristescu — magistrat-asistent

nr. 69/1996, excepție ridicată de Societatea Agroindustrială „Delta Invest” — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 4.514/CA/2000 al Curții de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 27 noiembrie 2001 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 martie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.514/CA/2000, **Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2**

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, astfel cum au fost modificate prin Legea

din **Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 69/1996**, excepție ridicată de Societatea Agro-industrială „Delta Invest” — S.R.L. din Tulcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în baza prevederilor art. 35 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale (numerotare anterioară republicării legii, în prezent art. 65), suprafața Amenajării stufo-piscicole Obretin, cu infrastructura existentă, a intrat în proprietatea sa, reprezentând aport în natură la patrimoniul societății cu aprobarea legală a fostului Fond al Proprietății de Stat. Potrivit reglementărilor inițiale ale art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993, din sfera domeniului public de interes național au fost scoase, prin exceptare, terenurile aflate în proprietatea privată a persoanelor fizice și juridice. În urma modificării aduse prin Legea nr. 69/1996 dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 sunt exceptate de a fi incluse în domeniul public de interes național doar terenurile din proprietatea privată a persoanelor fizice, nu și cele din proprietatea persoanelor juridice. Se consideră, în consecință, că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, referitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular, precum și prevederilor art. (3) al aceluiași articol, referitoare la expropriere.

Curtea de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt determinante în soluționarea litigiului, deoarece acestea stabilesc beneficiarii ocrotirii dreptului de proprietate, încălcarea sau neîncălcarea acestui drept fiind o problemă asupra căreia se va pronunța instanța de fond. Astfel, se consideră necesar ca asupra constituționalității textului de lege criticat să se pronunțe Curtea Constituțională. În opinia instanței „se poate reține că prevederile art. 10 alin. 2 lit. a) și b) sunt neconstituționale cât timp prin ele se încalcă principiul egalității ocrotirii proprietății private, indiferent de titular, deoarece în cadrul excepțiilor menționate nu mai sunt incluse și terenurile care, potrivit legii, sunt obiect al dreptului de proprietate privată al persoanelor juridice”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece stabilirea prin Legea nr. 69/1996 a bunurilor „— suprafețe terestre și acvatice, inclusiv terenuri aflate permanent sub ape — care fac obiectul exclusiv al proprietății publice de interes național sau județean” s-a făcut în conformitate cu prevederile art. 135 alin. (4) și (5) din Constituție. De altfel, în același punct de vedere se mai susține netemeinicia excepției de neconstituționalitate pe considerentul că pentru întreaga suprafață a Amenajării stufo-piscicole Obretin și a infrastructurii existente, Societatea Agroindustrială „Delta Invest” — S.R.L. a avut doar un drept de administrare, iar nu un drept de proprietate, fapt ce rezultă din chiar susținerile autorului excepției. Se consideră că asupra acestui aspect urmează să se pronunțe instanța judecătorească, în baza probelor ce vor fi administrate în dosar.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile părților prezente, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1

alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 7 decembrie 1993, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 69/1996 pentru modificarea și completarea articolului 10 din Legea nr. 82/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 17 iulie 1996, dispoziții care au următorul conținut: „*Sunt exceptate de la prevederile alin. 1:*

a) *terenurile din perimetrul rezervației care, potrivit legii, sunt obiect al dreptului de proprietate privată al persoanelor fizice;*

b) *terenurile din perimetrul rezervației care, potrivit legii, sunt obiect al dreptului de proprietate publică sau privată al unităților administrativ-teritoriale și sunt în administrarea autorităților publice locale sau județene;*

c) *terenurile din perimetrul rezervației ocupate de amenajările agricole și piscicole cuprinse în anexa nr. 2, care constituie domeniu public de interes județean și sunt în administrarea Consiliului Județean Tulcea, unitate a administrației publice locale.”*

Conținutul alin. 1 al art. 10 din Legea nr. 82/1993, la care face trimitere textul criticat, este următorul: „*Suprafețele terestre și acvatice, inclusiv terenurile aflate permanent sub ape, existente în perimetrul Rezervației Biosferei «Delta Dunării», delimitat potrivit art. 1, împreună cu resursele naturale pe care le generează, constituie patrimoniu natural, domeniu public de interes național, aflat în administrarea Administrației Rezervației Biosferei «Delta Dunării».”*

În redactarea inițială a Legii nr. 82/1993 textul art. 10 alin. 2 avea următorul conținut: „*Sunt exceptate de la prevederile alin. 1 terenurile care se află în perimetrul rezervației și care, potrivit legii, sunt obiect al dreptului de proprietate privată al persoanelor fizice și juridice sau aparțin domeniului public ori privat local sau județean.”*

Prevederile constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt cele ale art. 41 alin. (2) și (3), potrivit cărora:

„(2) *Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*

(3) *Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.”*

Dispozițiile legale supuse examinării Curții se referă la înlăturarea excepției, prin formularea actuală a prevederilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993, a terenurilor obiect al dreptului de proprietate a persoanelor juridice din suprafețele terestre și acvatice, inclusiv terenurile aflate permanent sub ape, existente în perimetrul Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, care constituie patrimoniul natural, domeniul public de interes național, aflat în administrarea acestei rezervații.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993, astfel cum acestea au fost modificate prin Legea nr. 69/1996, clarifică situația terenurilor, suprafețe terestre și acvatice, inclusiv a terenurilor aflate permanent sub ape, existente în perimetrul Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, stabilind că acestea constituie patrimoniu natural, domeniu public de interes național, aflat în administrarea acesteia, cu unele excepții. În aceste condiții este esențial de stabilit titlul cu care autorul excepției deține suprafețele Amenajării stufo-piscicole Obretin și infrastructura existentă. Sub acest aspect este de observat că, deși Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, a prevăzut la

art. 20 alin. 2 că „*Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia, cu excepția celor dobândite cu alt titlu*”, iar, ulterior, Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 29 ianuarie 1998, a reglementat prin art. 65 alin. (1) că, „*în lipsă de stipulație contrară, bunurile constituite ca aport în societate devin proprietatea acesteia din momentul înmatriculării ei în registrul comerțului*”, aceste dispoziții legale nu pot fi desprinse, în ceea ce privește situația suprafețelor terestre și acvatice, inclusiv a terenurilor aflate permanent sub ape, de reglementările speciale intervenite, începând cu anul 1990, pentru clarificarea complexei probleme a situației juridice a acestor terenuri. În acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat, în mod constant, cu privire la soluționarea unor excepții de neconstituționalitate privind unele dispoziții cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de ape (de exemplu, deciziile: nr. 206 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 13 decembrie 2000; nr. 249 din 23 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 26 februarie 2001; nr. 130 din 26 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 30 iunie 2001). În considerentele acestor decizii Curtea Constituțională a reținut, în esență, că din analiza actelor normative care, succesiv, au cuprins reglementări privind situația juridică a terenurilor agricole și a celor aflate sub luciul de apă rezultă că aceste categorii de terenuri nu au fost niciodată incluse în mod legal în capitalul social al societăților comerciale agricole. Conform celor stabilite de Curte, chiar dacă Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, a prevăzut că „*Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia, cu excepția celor dobândite cu alt titlu*”, această dispoziție legală nu poate fi disociată, în ceea ce privește situația terenurilor agricole și a celor aflate sub luciul de apă, de reglementările speciale intervenite după 1989 pentru clarificarea situației juridice a terenurilor. În acest sens, prin Legea nr. 9 din 31 iulie 1990 privind interzicerea temporară a înstrăinării terenurilor prin acte între vii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 1 august 1990, s-a stabilit că „*Până la adoptarea unei noi reglementări legale privind regimul fondului funciar se interzice înstrăinarea, prin acte între vii, a terenurilor agricole de orice fel, situate înăuntrul sau în afara localităților*”. De altfel, așa cum

Pentru considerentele expuse mai sus, cu majoritate de voturi, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 69/1996, excepție ridicată de Societatea Agroindustrială „Delta Invest” — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 4.514/CA/2000 al Curții de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

se reține în jurisprudența Curții, întreaga legislație ulterioară cu privire la terenurile agricole și la cele aflate sub luciul de apă a avut în vedere că aceste categorii de terenuri aflate în exploatarea societăților comerciale agricole nu erau în proprietatea acestor societăți și nu îndreptățea includerea acestor terenuri în capitalul lor social.

Curtea reține, în consecință, că, *mutatis mutandis*, aceste considerente sunt valabile și în cauza de față.

De altfel, însuși autorul excepției arată, în memoriul prin care a ridicat excepția, că, potrivit Actului adițional nr. 1 din 6 decembrie 1993, capitalul social raportat în natură de asociatul fondator român constă din: „dreptul de proprietate asupra imobilelor, construcțiilor și bunurilor mijloace fixe și de inventar cuprinse în raportul de expertiză cap. I–IX, precum și dreptul de administrare pentru întreaga suprafață a Amenajării stufopiscicole Obretin cu infrastructura existentă” (art. 2 din Protocol). Prin urmare, nu se poate reține că textul criticat încalcă dreptul de proprietate al autorului excepției, care, în realitate, nu a avut *ab initio* un drept de proprietate asupra terenurilor respective, ci numai un drept de administrare.

Încercarea autorului excepției de a face să se înțeleagă că prin efectul art. 10 din Legea nr. 82/1993, în formularea inițială, dreptul său de administrare asupra suprafețelor cuprinse în amenajarea piscicolă s-ar fi transformat în drept de proprietate este de neadmis, întrucât textul legii respective nu conține prevederi în acest sens. Textul respectiv privește doar situațiile existente, atunci când se referă la persoanele fizice sau juridice care dețineau cu titlu de proprietate terenuri pe teritoriul rezervației.

Curtea reține, de altfel, că Legea nr. 82/1993 este ulterioară adoptării Constituției, iar potrivit art. 135 alin. (4) din Constituție „*bogațiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice*”. În aplicarea acestor dispoziții constituționale legiuitorul a prevăzut prin Legea nr. 69/1996 suprafețele terestre și acvatice, inclusiv terenurile aflate permanent sub ape, care intră în componența Rezervației Biosferei „Delta Dunării”. Regimul juridic al bunurilor proprietate publică este stabilit de dispozițiile cuprinse în art. 135 alin. (5) din Constituție, conform cărora „*bunurile proprietate publică sunt inalienabile*”, precum și de dispozițiile prevăzute în Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

În consecință, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

OPINIE SEPARATĂ

Consider că soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, adoptată cu votul majorității membrilor Curții Constituționale, este greșită, întrucât dispozițiile legale criticate contravin, în mod flagrant, prevederilor art. 41 alin. (2) teza întâi, referitoare la ocrotirea proprietății private „*în mod egal de lege, indiferent de titular*”.

Legea nr. 82/1993 a prevăzut la alin. 1 al art. 10 că „*Suprafețele terestre și acvatice, inclusiv terenurile aflate permanent sub ape, existente în perimetrul Rezervației Biosferei «Delta Dunării», delimitat potrivit art. 1, împreună cu resursele naturale pe care le generează, constituie patrimoniu natural, domeniu public de interes național...*”. Acest text s-a menținut și după modificările și completările ulterioare ale Legii nr. 82/1993 prin Legea nr. 69/1996, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2000 și prin Legea nr. 454/2001.

Inițial în alin. 2 al art. 10 din Legea nr. 82/1993 s-a prevăzut că „*Sunt exceptate de la prevederile alin. 1 terenurile care se află în perimetrul rezervației și care, potrivit legii, sunt obiect al dreptului de proprietate privată al persoanelor fizice și juridice sau aparțin domeniului public ori privat local sau județean*”.

După modificările și completările succesive, în prezent textul alin. 2 al art. 10 are următoarea redactare: „*Sunt exceptate de la prevederile alin. 1:*

a) terenurile din perimetrul rezervației care, potrivit legii, sunt proprietate privată a persoanelor fizice;

b) terenurile din perimetrul rezervației, care, potrivit legii, sunt proprietate publică sau privată a unităților administrativ-teritoriale;

c) terenurile din perimetrul rezervației, ocupate de amenajările agricole și piscicole, cuprinse în anexa nr. 2, care constituie domeniu public de interes județean și care sunt în administrarea Consiliului Județean Tulcea.”

Se impune observația, înainte de toate, că existența ori inexistența dreptului de proprietate al societății comerciale, autor al excepției de neconstituționalitate, întinderea acestui drept, legalitatea și valabilitatea titlului de proprietate asupra terenului din litigiu constituie probleme de fapt a căror stabilire, pe baza unui probatoriu pertinent, intră în competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra acestor probleme de fapt. În schimb, ea, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, trebuie să se pronunțe asupra înțeleșului contrar Constituției al normei legale examinate. Or, acceptând, chiar și numai ipotetic, că asupra unor terenuri din perimetrul rezervației ar putea avea drept de proprietate privată și o persoană juridică (alta decât unitățile administrativ-teritoriale), pare evident că neocrotirea acestei proprietăți de lege în mod egal cu proprietatea privată a altor titulari — persoane fizice sau unități administrativ-teritoriale — este contrară Constituției.

Nu pot accepta argumentul invocat în susținerea constituționalității textului de lege examinat, potrivit căreia asupra terenurilor din perimetrul rezervației nu poate exista drept de proprietate privată, întrucât însăși Constituția încadrează întregul perimetru al rezervației în domeniul public. Observ, pe de altă parte, că nu toate terenurile și resursele naturale din perimetrul rezervației fac obiectul, potrivit prevederilor art. 135 alin. (4) din Constituție, exclusiv al proprietății publice, legea fiind cea care le încadrează în acest domeniu, iar pe de altă parte, însăși legea prevede existența proprietății private a unor titulari, exceptând-o din domeniul public.

Nu este pertinent, în opinia mea, nici argumentul că societățile comerciale cu capital privat nu puteau dobândi drept de proprietate asupra unor terenuri din perimetrul rezervației. Susținerea că un asemenea drept de proprietate s-a putut dobândi doar în temeiul dispozițiilor Legii nr. 15/1990 privind organizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, lege preconstituțională, care nu putea trece în proprietatea societăților comerciale întregul patrimoniu al fostelor unități economice de stat, este greșită. Societățile comerciale puteau dobândi dreptul de proprietate și cu alt titlu, iar legalitatea și valabilitatea titlurilor respective constituie probleme de fapt ce trebuie examinate de instanțele judecătorești. Este și mai important faptul că chiar și Legea nr. 82/1993, adoptată după intrarea în vigoare a Constituției, a recunoscut dreptul de proprietate privată a persoanelor juridice, fără nici o deosebire, asupra unor terenuri din perimetrul rezervației. Suprimarea, printr-o modificare ulterioară, a unui drept de proprietate privată recunoscut de lege nu poate fi privită decât ca o exproprierie, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Constituție. Neexceptarea de la includerea în domeniul public a terenurilor din perimetrul rezervației care sunt proprietatea privată a persoanelor juridice (altele decât unitățile administrativ-teritoriale) nu poate fi tratată ca o omisiune legislativă. Având în vedere că până la un timp legea a prevăzut printre terenurile exceptate și cele din proprietatea privată a persoanelor juridice, iar apoi a restrâns sfera terenurilor exceptate, este evident că legiuitorul, în mod voit, a instituit un tratament juridic, sub aspectul ocrotirii proprietății private, diferențiat în raport cu titularul acestei proprietăți.

Dispoziția legală examinată, datorită modului diferențiat al reglementării ocrotirii proprietății private, diferențiere făcută în funcție de titularul proprietății, contravine prevederilor art. 1 alin. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994, potrivit căreia „*Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional*”. Conform dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Constituție, aceste reglementări fac parte din dreptul intern.

Judecător,

Kozsokár Gábor

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 2

din 15 ianuarie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Margareta Morcovescu în Dosarul nr. 212/A/2001 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ, având ca obiect soluționarea unei acțiuni pentru anularea măsurii de sistare a drepturilor acordate în calitate de persoană cu handicap.

La apelul nominal răspunde Comisia superioară de expertiză medicală a persoanelor cu handicap, prin consilier juridic Liviu Teodorescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Comisiei superioare de expertiză medicală a persoanelor cu handicap solicită respingerea excepției, având în vedere următoarele motive: nici o prevedere din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 nu face distincție între persoanele cu handicap din naștere și cele care l-au dobândit ulterior; dispozițiile art. 22 alin. (1) din Constituție nu sunt incidente în cauză; prin ordonanța menționată nu s-a dispus sistarea drepturilor autorului excepției, ci a fost reglementat modul de încadrare în categoria persoanelor cu handicap, măsurile de protecție specială a acestor persoane și instituțiile care asigură aplicarea acestor măsuri.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 s-a stabilit cum se face încadrarea în categoria persoanelor cu handicap, drepturile și obligațiile acestor persoane, organizarea și funcționarea comisiilor de expertiză a persoanelor cu handicap, încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap etc., dar nicidecum sistarea drepturilor de persoană cu handicap, așa cum susține autoarea excepției. De asemenea, ordonanța criticată nu face distincție între persoanele cu handicap din naștere și cele cu handicap dobândit, neputându-se susține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. Susținerea autoarei excepției că prevederile criticate ar încălca și dispozițiile art. 22 alin. (1) din Constituție este nefondată, deoarece acestea nu au incidență în cauză. Afirmațiile autoarei excepției că dispozițiile criticate încălcă și unele dispoziții din Declarația Universală a Drepturilor Omului și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 1, 2 și 14) nu sunt întemeiate, întrucât nu se poate spune că i-au fost încălcate dreptul la viață și dreptul la integritate fizică și psihică. Se solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 212/A/2001, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap**, excepție ridicată de Margareta Morcovescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată, în esență, că prin ordonanța de urgență criticată s-a dispus sistarea tuturor drepturilor sale ca persoană cu handicap de gradul I, încălcându-se astfel dispozițiile art. 22 alin. (1) din Constituție, privind dreptul la viață și dreptul la integritate fizică și psihică, precum și documentele internaționale privind drepturile omului, care se referă la drepturile persoanelor cu invalidități.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ, exprimându-și opinia asupra excepției ridicate, consideră că, astfel cum este redactat, textul criticat „nu creează nici un fel de discriminare între persoanele cu handicap dobândit din naștere sau ulterior, în diverse etape ale vieții” și „nu încălcă nici o prevedere a Constituției”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât autoarea acesteia „nu a indicat nici o normă constituțională căreia i-ar contraveni dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999”. În acest sens se face referire la jurisprudența Curții Constituționale privind situațiile în care autorii excepțiilor nu au indicat textele constituționale considerate ca fiind încălcate prin dispozițiile legale criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea constată că ordonanța criticată pentru neconstituționalitate stabilește care sunt „persoanele cu handicap”, scopul și modul de aplicare a măsurilor de protecție specială ce se iau în temeiul acestui act normativ, criteriile de încadrare într-o categorie de persoane cu handicap, precum

și instituțiile de protecție specială, accesibilitățile, drepturile și obligațiile acestor persoane, organizarea și funcționarea comisiilor de expertiză medicală a persoanelor cu handicap, drepturile și obligațiile asistentului personal, încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, parteneriatul cu organizațiile neguvernamentale ale persoanelor cu handicap sau care au ca obiect de activitate protecția specială a persoanelor cu handicap.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși se invocă neconstituționalitatea în întregime a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999, în realitate critica privește faptul că „persoanele care au dobândit handicapul ulterior nașterii, în mod greșit, au fost excluse de la primirea unor drepturi”, astfel cum a susținut oral autoarea în fața instanței care a sesizat Curtea, nementionând însă care este textul incriminat.

Curtea constată că, astfel cum a fost formulată, excepția se raportează la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Pe de altă parte, este de reținut că prin acțiunea introdusă în instanță autoarea excepției susține că i-a fost încălcat dreptul la viață și dreptul la integritate fizică și psihică, drepturi prevăzute la art. 22 alin. (1) din Constituție, precum și la art. 22 și art. 25 alin. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Aceste texte prevăd:

— Art. 22 alin. (1) din Constituție: *„Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.”;*

— Art. 22 și art. 25 alin. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului:

„Art. 22. — Orice persoană, în calitate de membru al societății, are dreptul la securitate socială; ea este îndreptătită să obțină satisfacerea drepturilor economice, sociale și culturale indispensabile pentru demnitatea și libera dezvoltare a personalității sale, prin efort național și cooperare internațională, ținându-se seama de organizarea și de resursele fiecărei țări.”;

„Art. 25. — Orice persoană are dreptul la un nivel de viață corespunzător asigurării sănătății sale, bunăstării proprii și a familiei, cuprinzând hrana, îmbrăcămintea, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare, are dreptul la asigurare în caz de șomaj, de boală, de invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în alte cazuri de pierdere a mijloacelor de subsistență ca urmare a unor împrejurări independente de voința sa.”

Autoarea excepției invocă, de asemenea, și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Margareta Morcovescu în Dosarul nr. 212/A/2001 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

(publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994), indicând „art. 1, 3, 4 și art. 14 etc.”. Întrucât unele dintre texte sunt greșit indicate (art. 3 și 4, care se referă la interzicerea torturii și, respectiv, a sclaviei și a muncii forțate), urmează a se reține, în spiritul formulării excepției, dispozițiile art. 1, care se referă la *„obligația de a respecta drepturile omului”*, cele ale art. 2, care se referă la *„dreptul la viață”*, cele ale art. 14 privind *„interzicerea discriminării”*.

În același sens sunt invocate și „Protocoloalele europene la Convenție, articolele despre invalidități”, fără a se indica textele vizate, probabil intenționându-se să se facă referire la Carta socială europeană, care cuprinde, într-adevăr, dispoziții referitoare la *„dreptul la securitate socială”* (art. 12), la *„dreptul la asistență socială și medicală”* (art. 13), la *„dreptul persoanelor handicapate la autonomie, la integrare socială și în viața comunității”* (art. 15).

În ceea ce privește fondul criticii de neconstituționalitate, mai ales în lumina precizărilor din încheierea instanței, Curtea observă că nici din dispozițiile art. 1, care definesc noțiunea de *„persoane cu handicap”*, nici din dispozițiile art. 2, care prevăd încadrarea într-o categorie de persoane cu handicap, nu rezultă că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 s-ar face discriminări în privința persoanelor cu handicap, în funcție de faptul dacă handicapul este din naștere sau dobândit, după cum lasă să se înțeleagă autoarea excepției.

În consecință, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât nu se constată încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție sau a vreo-nea dintre dispozițiile cuprinse în documentele internaționale invocate.

Sistarea drepturilor de care autoarea excepției a beneficiat, așa cum se susține, ar putea fi cauzată de neîndeplinirea criteriilor prevăzute de normele metodologice de aplicare a ordonanței, aprobate prin hotărâre a Guvernului, act normativ care nu intră sub incidența controlului de constituționalitate.

De asemenea, Curtea reține că încadrarea într-o categorie de persoane cu handicap care necesită protecție specială în raport cu gradul de handicap se atestă, atât pentru adulți, cât și pentru copii, potrivit criteriilor de diagnostic clinic, diagnostic funcțional și de evaluare a capacității de muncă, criteriilor care stabilesc gradul de handicap — ușor, mediu, accentuat și grav —, prin certificat emis de comisiile de expertiză medicală (art. 2 din ordonanță). Aceste aspecte însă vizează situații de fapt, pe care le constată autoritățile medicale, și care, de asemenea, nu pot face obiect al contenciosului constituțional.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII,
ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR
Nr. 75 din 18 februarie 2002

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE
Nr. 269 din 19 februarie 2002

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 70/1999 privind măsurile necesare pentru accesibilizarea fondului forestier prin construirea de drumuri forestiere în perioada 2000—2010, aprobată și modificată prin Legea nr. 653/2001

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor și ministrul finanțelor publice,
în temeiul prevederilor art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1999 privind măsurile necesare pentru accesibiliza-
rea fondului forestier prin construirea de drumuri forestiere în perioada 2000—2010, aprobată și modificată prin Legea
nr. 653/2001,

având în vedere prevederile art. 8 alin. (10) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2001 privind organizarea și
funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările ulterioare, și ale art. 14 alin. (1) din
Hotărârea Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și
completările ulterioare,

emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare
a Ordonanței Guvernului nr. 70/1999 privind măsurile necesare pentru accesibilizarea fondului forestier prin construiri-
rea de drumuri forestiere în perioada 2000—2010, aprobată

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

și modificată prin Legea nr. 653/2001, prevăzute în anexa
care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul
Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 70/1999 privind măsurile necesare pentru accesibilizarea fondului forestier prin construirea de drumuri forestiere în perioada 2000—2010, aprobată și modificată prin Legea nr. 653/2001

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezentele Norme metodologice de aplicare a
Ordonanței Guvernului nr. 70/1999 privind măsurile necesare pentru accesibilizarea fondului forestier prin construiri-
muri forestiere în perioada 2000—2010, aprobată și modificată prin Legea nr. 653/2001, sunt elaborate în concordanță cu pre-
vederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2001 privind achizițiile publice și asigură cadrul organizatoric și metodologia
unitară pentru organizarea și desfășurarea procedurilor în vederea atribuirii contractului de achiziție publică aferent realizării de
drumuri forestiere în contrapartidă cu masă lemnoasă.

(2) Normele metodologice se adresează Regiei Naționale a
Pădurilor, denumită în continuare *autoritate contractantă*, societăților de consultanță, candidaților/ofertaților, precum și
specialiștilor desemnați în comisiile de evaluare constituite pen-
tru atribuirea contractelor de achiziție publică.

(3) Prin aplicarea prezentelor norme metodologice în mod
unitar de către toți factorii implicați în procesul de achiziție publică se asigură condițiile pentru respectarea principiilor
enunțate la art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 70/1999, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 653/2001.

(4) Aplicarea procedurilor pentru atribuirea contractelor de
lucrări de construire a drumurilor forestiere în contrapartidă cu masă lemnoasă se va realiza în conformitate cu prevederile
legale privind achizițiile publice.

Art. 2. — (1) Poate participa în cadrul aplicării procedurilor de
atribuire, cu respectarea prevederilor prezentelor norme metodolo-
gice, orice candidat interesat, cu condiția ca acesta să asigure executarea lucrărilor numai prin agenți economici care desfășoară
activitate în domeniul construcțiilor de drumuri forestiere.

(2) În situația în care executarea drumurilor forestiere se
face în contrapartidă cu masă lemnoasă, candidatul va asigura exploatarea masei lemnoase numai prin agenți economici
atestați în acest sens, conform reglementărilor în vigoare.

CAPITOLUL II

Programul achizițiilor publice de lucrări de drumuri forestiere care se construiesc în contrapartidă cu masă lemnoasă

Art. 3. — (1) Autoritatea contractantă va stabili programul
achizițiilor publice pentru construirea drumurilor forestiere, care va cuprinde totalitatea contractelor de lucrări pe care autorita-
tea contractantă intenționează să le atribuie.

(2) Autoritatea contractantă are obligația, atunci când stabilește
programul anual al achizițiilor publice, de a ține seama de volumul de masă lemnoasă pe picior destinat anual pentru construirea de
drumuri forestiere în cadrul perioadei 2000—2010.

(3) Autoritatea contractantă va elabora potrivit legislației în
vigoare documentațiile tehnice necesare realizării programului de achiziții publice (SPF, SF și PT), potrivit Ordonanței Guvernului
nr. 70/1999, aprobată și modificată prin Legea nr. 653/2001, astfel încât să permită eșalonarea investițiilor
până cel târziu la data de 31 decembrie 2010.

CAPITOLUL III

Aplicarea procedurii pentru atribuirea contractului de achiziție publică

Art. 4. — Autoritatea contractantă va aplica una dintre pro-
cedurile pentru atribuirea contractului de achiziție publică prevăzute la art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului
nr. 60/2001, în funcție de sursa de finanțare, eșalonarea investiției în corelare cu arboreturile exploatabile și a capacității
investiționale pe termen lung a ofertaților/candidaților.

Art. 5. — (1) Regia Națională a Pădurilor va publica anual, până la cel târziu data de 31 octombrie, structura și volumul masei lemnoase, pentru toate drumurile forestiere care urmează să fie construite începând cu anul următor de plan, în concordanță cu prevederile amenajamentului silvic.

(2) Actele de punere în valoare astfel constituite vor fi actualizate prin adăugarea creșterilor curente înregistrate de speciile inventariate în fiecare sezon de vegetație scurs ulterior acțiunii de punere în valoare.

CAPITOLUL IV

Atribuirea masei lemnoase în contrapartidă cu lucrările de construcții-montaj

Art. 6. — (1) Negocierea dintre autoritatea contractantă și câștigătorul licitației privind volumul de masă lemnoasă ce se oferă pentru acoperirea costurilor de realizare a unui drum forestier se desfășoară la sediul direcției silvice pe a cărei rază se va construi drumul respectiv, în cel mult 20 de zile de la data declarării câștigătorului licitației.

(2) Direcția silvică invită în scris ofertantul câștigător al licitației pentru negociere, indicând data, locul și ora de desfășurare a negocierii, cu cel puțin 3 zile înainte de data desfășurării acesteia.

(3) În caz de neprezentare a împuternicitului ofertantului câștigător negocierea se reprogamează în cel mult 5 zile, cu aceleași proceduri ca cele prevăzute la alin. (2).

(4) În situația în care câștigătorul declarat al licitației refuză nemotivat, de două ori, negocierea privind masa lemnoasă ce se oferă în contrapartidă pentru construirea drumului forestier în cauză, autoritatea contractantă, la propunerea comisiei de licitație, declară câștigător al doilea ofertant clasat și dispune începerea negocierilor cu acesta la prețul oferit de primul clasat. În situația în care, din diferite motive independente de răspunderea investitorului, al doilea clasat refuză, de asemenea, propunerea autorității contractante și nu se poate organiza în maximum 30 de zile negocierea privind cantitatea de masă lemnoasă ce se oferă în contrapartidă pentru construirea unui drum forestier, la propunerea autorității contractante se dispune anularea licitației pentru obiectivul respectiv.

(5) Valoarea masei lemnoase inventariate în bazinele inaccesibile, pentru compensarea lucrărilor de construcții-montaj a drumurilor forestiere, se calculează pe baza prețurilor medii obținute de direcția silvică în a cărei rază se situează obiectivul de investiții, în ultimele 6 luni; data de referință este data la care comisia de licitație a stabilit ofertantul câștigător. Valoarea astfel calculată reprezintă baza de negociere pentru compensarea lucrărilor de construcții-montaj al drumurilor forestiere, potrivit art. 5 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1999, aprobată și modificată prin Legea nr. 653/2001.

(6) Negocierea prețului masei lemnoase și oferirea în contrapartidă a acesteia se vor face în mod obligatoriu în ordinea în care actele de punere în valoare au fost publicate pentru fiecare obiectiv de investiții, potrivit prevederilor art. 5.

Art. 7. — (1) Masa lemnoasă inventariată și rezultată din defrișarea amprizei viitorului drum forestier va fi preluată de agentul economic care a adjudecat investiția, pentru compensarea valorii lucrărilor din cadrul investiției respective, în conformitate cu prevederile art. 6.

(2) Masa lemnoasă de pe ampriza viitorului drum forestier va fi pusă în valoare în termen de 15 zile de la data adjudecării prin licitație a investiției respective.

(3) În situația în care pentru acoperirea valorii totale a construcției unui drum forestier la nivelul de adjudecare volumul aferent de masă lemnoasă accesibilizată nu se suprapune exact peste una sau mai multe partizi constituite în acest sens, diferența în plus de volum va fi oferită agentului economic care a adjudecat investiția respectivă, la prețul negociat pentru construirea drumului forestier în cauză, pe bază de contract economic potrivit legislației în vigoare.

Art. 8. — (1) Contractarea execuției obiectivului de investiție și a masei lemnoase ce se oferă în contrapartidă se efectuează potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2001, respectiv ale Hotărârii Guvernului nr. 695/1998 pentru aprobarea Regulamentului de vânzare de către Regia Națională a Pădurilor a masei lemnoase destinate agenților economici.

(2) Autorizarea spre exploatare a masei lemnoase inventariate pe ampriza drumului ce se va construi se va face la data începerii derulării contractului de execuție a drumului, iar exploatarea acestei mase lemnoase se va face astfel încât să se creeze front de lucru lucrărilor de terasamente de maximum 10 zile în avans.

(3) Autorizarea spre exploatare a masei lemnoase accesibilizate ce se oferă în contrapartidă se poate face la cel puțin 60 de zile de la data începerii lucrărilor de terasamente.

(4) Ocolul silvic pe a cărui rază se realizează investiția va urmări ca pe toată durata execuției drumului forestier să se exploateze doar volume lunare de masă lemnoasă echivalente valorii cu nivelul lucrărilor de construcții-montaj realizate în luna precedentă, demonstrat de constructor prin situații de lucrări însușite de dirigintele de șantier.

(5) Autoritatea contractantă va urmări corelarea situațiilor de lucrări prezentate cu graficul stabilit la negociere, astfel încât acordarea masei lemnoase în contrapartidă să urmeze strict prevederile contractului și graficul de execuție din caietul de sarcini.

Art. 9. — (1) Garanția de 5% ce trebuie constituită la autoritatea contractantă pentru buna execuție a lucrărilor de construcții-montaj se va constitui din cota-parte din volumul de masă lemnoasă ce a făcut obiectul negocierii, urmând ca la fiecare situație de lucrări să se deconteze cu 5% mai puțin din valoarea acesteia.

(2) Postata constituită și bine delimitată pentru garanția de bună execuție va fi autorizată la exploatare ulterior recepției tehnice, în condițiile legii, a drumului forestier în cauză.

Art. 10. — (1) Regimul de execuție a lucrărilor de construcții-montaj, controlul asupra calității acestora și recepțiile se organizează și se desfășoară potrivit legislației în domeniu în vigoare.

(2) Lucrările de exploatare a masei lemnoase, controlul exploatărilor și reprimirea parchetelor se desfășoară potrivit normelor tehnice de specialitate și regulamentului de exploatare ce vor fi stipulate în caietul de sarcini aferent volumului de masă lemnoasă.

(3) În situația în care execuția unui drum se eșalonează pe doi sau mai mulți ani, masa lemnoasă accesibilizată ce se dă în producție în contrapartidă va fi inclusă pe ani de producție, în funcție de cota de masă lemnoasă accesibilizată a direcției silvice, pe borderoul actelor de punere în valoare și pe graficul de execuție al investiției.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

---